

ТАЙНАТА ГРОБНИЦА НА ДРАКУЛА

Няколко думи от автора Чавдар Михов

В началото на 90-те години на миналия век, след падането на желязната завеса, българите масово се втурнаха да пътуват в Турция. Аз, като млад специалист по турски език, култура и история, започнах работа като екскурзовод. При посещенията ми в Истанбул редовно се отбивах до един от най-големите покрити пазари в света – „Капалъ чаршъ“. Преследван от жегата и хорската глъчка често търсех убежище в едно прохладно антикварно дюкянче, чийто собственик, бай Мехмед, беше преселник от България. Бързо се сприятелихме, моят домакин ме черпеше ароматен липов чай, носталгично ме разпитваше за промените в страната и очите му се насълзяваха при спомена за принудително напуснатия роден дом в едно китно родопско селце. Един ден, докато спорехме за бурната ни балканска история, бай Мехмед изведнъж се оживи.

– Чакай да ти покажа с какво се сдобих – кой знае защо той понижи глас и внимателно извади от един стар сандък някакъв предмет, увит в мръсен парцал.

– С какво? – не се сдържах аз, обзет от странно вълнение.

– Това е рядко копие на специалната сребърна кама, изработена по поръчка на моя велик адаш, султан Мехмед Завоевателя. – шепнеше домакинят ми, докато разгъваше парцала – Била е предназначена за унищожаването на Влашкия вампир.

Изведнъж мрачното дюкянче беше озарено от тайнствени зелени отблясъци. Дълго стоях замаян и не можех да откъсна поглед от изящните изумруди, с които беше обсипана дръжката на камата. Слушах като омагьосан невероятната история на този шедьовър на османското изкуство и пред очите ми като на филмова лента препускаха сцени на кървави битки и нежна любов, на мъжки приятелства и предателства, на изпълзели от гроба мъртъвци, търсещи отмъщение. Не съм сигурен, но ми се стори, че забелязвам странни кафеникави петънца по острието на камата.

– Колко? – промълвих накрая с изтънял от напрежение глас, облизвайки пресъхналите си устни.

– Тази кама е на практика безценна – започна високопарно бай Мехмед, в когото отново се беше събудил търговецът. – Но понеже си ми приятел, ще ти я дам за петстотин.

За българските стандарти по онова време петстотин долара беше много сериозна сума, горе-долу толкова беше средната годишна заплата. За щастие имах в себе си достатъчно служебни пари.

– Вземам я – заявих аз решително, без да се замислям как ще върна парите и отброих пет банкноти по сто долара.

– Няма ли поне да се попазариш малко – отвърна бай Мехмед леко разочаровано, подавайки ми безценната вещ.

Увлечен от живота през последвалите бурни времена постепенно забравих за случилото се в малкото истанбулско дюкянче. Едва миналата година, при едно от редките подреждания въкъщи, изящната кама отново попадна пред погледа ми и мистичните отблясъци на изумрудите събудиха спомените от преди четвърт век. Разбрах, че е дошъл моментът да разкажа тази невероятна история.

Уважаеми читателю, сигурен съм, че камата на Мехмед Завоевателя за унищожаване на вампири вече е завладяла и твоето въображение. Тя може да бъде твоя. Да, ти можеш да държиш в ръцете си този шедьовър на османското изкуство и да се наслаждаваш на изящните изумруди. Единствено условие е да прочетеш внимателно романа и да разгадаеш къде точно се намира скритата гробница на Дракула. Отговорът е между страниците на книгата, а ключът е в посмъртното писмо на влашкия княз до

султана. Открий го пръв и спечели сребърната кама на Мехмед Завоевателя. Приятно четене.

ПРОЛОГ

Март, 1479 г.

Беше тясно, тъмно и неудобно. Въпреки това той се усмихваше, докато буците пръст се сипеха отгоре му. Беше готов да посрещне пратениците на султана.

***

Последните слънчеви лъчи се отразяваха в ятаганите и шпорите на четиримата конници, препускащи на запад, без да жаят жилавите арабски жребци. Ездачите опъваха юздите на измъчените добичета, озъртайки се притеснено на всички страни. Перспективата да замръкнат на открито в тази студена и неприветлива земя не ги блазнеше особено. В късния следобед бяха подминали крепостта Букурещ и според водача им всеки момент трябваше да достигнат езерото. Единствен той беше идвал и друг път по тези места и беше виждал на живо дяволското изчадие, което продължаваше да ги предизвиква и след смъртта си. Яздеше здрав бял кон, около чиято уста беше започнала да избива пяна. Плътно го следваше командирът на еничарския гарнизон в Русчук, запасал огромен крив ятаган. Той отговаряше за сигурността на операцията. Неговият риж жребец изглеждаше по-издръжлив и все още не проявяваше никакви признаци на умора. Зад тях се влачеше помощник-кадията на Истанбул, за да придаде легитимност на това, което им бе заповядано да извършат. Мършавото черно конче, което го носеше, беше на предела на силите си. Вече едва се тътреше по неравния път сред гъстата гора. Най-отзад, възседнал бледосив жребец, препускаше зловещият доверен палач на господаря, когото всички наричаха Кинжал ага. Макар и последен, на него беше отредено да играе главна роля в предстоящите събития.

Миг преди анемичното зимно слънце да се скрие зад заснежените гористи хълмове, пред тях блеснаха водите на езерото. Лодкарят тъкмо се канеше да си тръгва, когато пред него изникнаха четиримата конници. При вида им бедният човек се разтрепери от страх.

– Закарай ни до острова! – нареди му водачът, произнасяйки бавно думите на местния диалект.

– Слушам, ага – кимна човекът уплашено. – Но ще трябва да оставите конете. Лодката няма да издържи тежестта им.

Водачът каза нещо на спътниците си и те заспориха разпалено.

– Добре – кимна чужденецът. – Погрижи се за тях. Отговаряш с главата си.

Отнякъде се появи едно сополово хлапе и пое поводите на конете. Селянинът запретна ръкави и се хвана за веслата. Беше започнало да се смрачава. В далечината се разнесе вой на изгладнели вълци и конете зацвилиха уплашено. Пътниците се спогледаха притеснено. Когато стигнаха до острова, вече беше напълно тъмно.

– Утре след изгрев-слънце ни чакай тук – нареди водачът и хвърли няколко дребни монети в ръката на лодкаря, който ловко ги прибра и след секунди изчезна в непрогледната тъма.

Манастирските порти отдавна бяха залостени и дълго време никой не отговаряше на блъскането по тях. Чужденците стояха на открито, а леденият зимен вятър ги брулеше свирепо. Над главите им с мрачно цвърчене прелитаха прилепи, стреснати от шума. В далечината отново проехтя злокобен вълчи вой. Накрая водачът се развика, че ще подпалят манастира и ще изколят монасите. Това явно подейства, защото някой вдигна тежкото резе и портата се помести едва-едва.

– Кои сте вие и какво ви води насам в тази късна доба? – чу се плах, треперещ глас. – И защо заплашвате Божията обител с огън, а служителите му с меч?

– Ние сме пратеници на господаря на света, Мехмед хан Завоевателя – отвърна водачът високопарно. – А ти кой си, старче?

– Аз съм брат Евпраксий, игумен на този манастир – отвърна монахът с достойнство.

– Имаме заповед да изровим тялото на нечестивеца и да го отнесем в Истанбул – водачът кимна към помощник-кадията, който извади от пазвата си някакъв навит на руло пергамент и го подаде на игумена.

Брат Евпраксий пое свитъка с треперещи пръсти, разви го нетърпеливо и хвърли един бърз поглед на изящно изписаните редове. Документът беше на османски, а наоколо цареше почти пълен мрак, така че едва ли разбра нещо от написаното.

– Не може ли да почака до сутринта?

– Не. Няма да рискуваме да ни се изплъзне!

– Как един покойник може да се изплъзне? – Игуменът се прекръсти богобоязливо.

– Шейтанът е способен на всичко. Води ни, че нямаме време за губене.

– Следвайте ме.

Прекосиха мрачния двор, брулени от извилия се ненадейно бурен вятър, и стигнаха до малката, но спретната църквичка. Вътре цареше зловец полумрак, тъй като единствената светлинка хвърляха няколко догарящи свещички. Игуменът се прекръсти три пъти, мърморейки си някакви неясни молитви. Заведе ги точно пред олтара и посочи една каменна плоча на пода.

– Тука почива покойният господар, нека Бог се смили над душата му.

– Извикай някого да разкопае гроба! – нареди водачът.

Брат Евпраксий се опита да обясни, че по това време беше невъзможно да намери хора за тази цел, но еничарският командир бавно измъкна ятагана си и го вдигна застрашително над главата му. Това успя да го убеди и след малко той се върна с двама уплашени манастирски прислужници. Те носеха захабени лопати и не спираха да се кръстят енергично. Отне им доста време и сили, докато успеят да повдигнат тежката плоча. Когато най-накрая камъкът поддаде и се отмести от удобното си ложе, в църквата проехтя зловещо цвърчене и пляскане на криле. Огромна птица прелетя възмутена над главите им и се скри някъде под високия купол. Селяните се прекръстиха отново и се заеха с разкопаването. Отне им близо час, докато лопатите им удариха капака на ковчега. Мускулите ги боляха от изтощение, а по лицата им се стичаха горещи капчици пот, въпреки студената зимна нощ.

– Изкарайте го горе! – нареди водачът с изтънял от напрежение глас.

– Ще ни трябват въжета – отвърна единият от гробокопачите, избягвайки погледа му.

– Ами намерете! – сопна се турчинът. – Да не би да очаквате аз да ви донеса?

Игуменът излезе, мърморейки си нещо и след малко се върна с навито здраво въже. Прислужниците обвиха с него внимателно ковчега, изхвърлиха краищата му навън и се измъкнаха от дупката.

– Дърпайте – просъска водачът нетърпеливо.

– Нека вземем глътка въздух – проплака по-възрастният от селяните. – Дъх не ни остана.

Отвън, този път съвсем наблизко, се чу още по-свиреп вой.

– Хайде, побързайте, докато не са ни изяли вълците.

Прислужниците хванаха двата края на въжето и започнаха бавно да го теглят. Жилите на вратовете им се издуха болезнено, а очите им всеки момент щяха да изхвъркнат от орбитите си. Отново се чу пляскане на криле и злокобното цвърчене на птицата. Това ги стресна и те за малко не изпуснаха въжето. Със сетни усилия измъкнаха ковчега и го наместиха пред олтара.

– Отворете го – нареди водачът с пресъхнало гърло.

Еничарският командир беше извадил огромния си ятаган и се озърташе нетърпеливо, а Кинжал ага стискаше в дясната си ръка изящно изработена сребърна кама, обсипана със скъпоценни камъни. Тя му беше подарена лично от султана и с нея трябваше да прободне нечестивеца в сърцето, за да се отърват от него веднъж завинаги. Прислужниците се прекръстиха отново и с треперещи ръце отместиха капака.

Чужденците се приближиха колебливо и се надвесиха над ковчега. Нещо не беше наред, но в първия момент не можаха да определят какво точно. Пред тях лежеше труп във владетелски одежди, със скръстени върху гърдите ръце. Предполагаше се, че тялото бе престояло в земята повече от две години и отдавна би трябвало да е изгнило. По ръцете и главата на трупа обаче имаше достатъчно посивяла и нездрава плът. Но не това беше основният проблем. Водачът, който единствен беше виждал нечестивеца приживе, беше готов да се закълне, че пред него лежеше Казъкль. Само че той не би трябвало да има глава. Защото, след последната битка на омразния влашки княз, главата му бе отрязана и изпратена на Мехмед хан в Истанбул. Там тя беше забучена на един кол пред портите на „Топкапъ сарай“ и дълго време стряскаше посетителите на двореца. Сега същата тази глава лежеше спокойно на раменете на трупа в ковчега и като че ли им се усмихваше. Тя *наистина* се усмихваше, откривайки два реда остри пожълтели зъби. Неочаквано мъртвецът отвори очи и впи в тях ледения си поглед:

– Очаквах господаря ви да дойде лично, но той отново се прояви като жалък страхливец – промълви покойникът тихо.

Еничарският командир вдигна уплашен ятагана си, но Кинжал ага го спря с ръка.

– Остави на мен, това няма да помогне – каза той и се наведе към ковчега. В дясната му ръка проблясваше сребърната кама.

В този миг силен порив блъсна черковните врати и ги отвори. Свистенето на вятъра се сля със зловещия вой на огромен вълк. Чудовището с няколко скока се озова пред олтара и преди Кинжал ага дори да трепне, прегриза гърлото му като на шега. Еничарският ага замахна с кривия ятаган, но звярът се оказа по-бърз и от него, събори го с лекота на земята и впи зъби в сънната му артерия. Помощник-кадията хукна да бяга, но в този миг от купола се спусна черна птица и започна да го кълве безмилостно по лицето. Водачът, който наблюдаваше като вцепенен случващото се, разбра, че всякаква съпротива беше безсмислена и примирено зачака съдбата си.

– Наведи се – нареди мъртвецът с тих, но властен глас, правейки знак на вълка да се оттегли. Огромният звяр подви опашка и скимтейки жално, се изниза от църквата. Хищната птица, която кълвеше кадията, също остави жертвата си на мира и отлетя в тъмнината на зимната нощ.

Нещастникът се подчини безропотно. От ковчега го лъхна миризма на смърт. Мъртвецът протегна към него пепелявата си ръка с дълги остри нокти. Пръстите му стискаха навит на руло пергамент, запечатан с червен восък.

– Предай това на коварния си господар. Ако иска да ме унищожи, ще трябва да го стори лично. И ако го е страх да дойде при мен, аз ще отида при него и ще му изпия кръвта!

ПЪРВА ГЛАВА

1443-1444 г.

Княз Влад Втори Дракул беше суров владетел и строг родител. Когато в очите му се появиха сълзи, двамата му невръстни синове, дванайсетгодишният Влад и осемгодишният Раду, разбраха, че се беше случило нещо ужасно.

Преди месец баща им нареди да се стягат за дълъг път. Изглеждаше притеснен и уплашен. Това не му се случваше често.

– Какво има, татко? – попита малкият Раду разтревожено и вдигна красивите си лешникови очи.

– Заминаваме за Галиполи – отвърна князът кратко, без да го погледне.

– Къде е това, ъ-ъ, Гълипали? – настояваше момчето.

– Галиполи – поправи го по-големият брат. – Намира се в Турция. На Мраморно море.

– Точно така – усмихна се баща му измъчено. – Отиваме на гости на султана.

Само че Мурад хан се оказа не особено любезен домакин. След дълго и изморително пътуване най-накрая пристигнаха в малката, но ключова крепост на входа на Мраморно море. Но вместо радушно посрещане, бяха незабавно арестувани и затворени в една от кулите на Галиполи. Отнасяха се с тях сравнително добре, грижеха се да не им липсва нищо. На настойчивите въпроси на Влад Дракул защо бе всичко това тъмничарите само вдигаха рамене и си мърмореха нещо. На третия ден отведеха княза на среща със султана. Когато се върна, в очите му блестяха издайнически сълзи.

– Деца мои – заговори той с треперещ глас. – Налага се да останете известно време в двора на султана. Надявам се да не е задълго. Възползвайте се от престоя си тук по най-добрия начин. Научете езика и обичаите на домакините си. Запознайте се с военните умения и тактики. Един ден това ще ви бъде от полза. Но никога не забравяйте вярата и Родината си. Вие сте бъдещите князе на Влахия. Бъдете силни.

След това поучително слово баща им ги прегърна нескопосано и напусна кулата с увиснали рамене. Измъчваше го зловещото предчувствие, че никога повече нямаше да види малките си момчета. Раду не можа да се сдържи и започна да хлипа на глас.

– Не искам да оставам тука. Искам при мама.

Влад се опитваше да запази самообладание, но и неговата долна устна потреперваше от притеснение, когато промълви:

– Бъди мъж, братко. Ние сме синове на велик владетел и трябва да се държим като достойни негови наследници!

– Аз не съм мъж, аз съм дете – от красивите очи на Раду закапаха едри сълзи.

– Ще ти се наложи да станеш.

На другата сутрин ги натовариха на една покрита каруца и след няколко дена пристигнаха в Одрин, столица на Османската империя по онова време. Отведеха ги в разкошен дворец и им обясниха, че щели да имат честта да живеят под един покрив с господаря на света – султан Мурад Втори. Настаниха ги в обширна стая, доста по-голяма от тази, в която живееха в Търговище. Подът беше застлан с мек персийски килим, леглата им бяха толкова меки и удобни, че отначало им беше трудно да свикнат с тях. Назначиха им персонален възпитател, който ги учеше да пишат и четат на турски, въвеждаше ги в дворцовия етикет и ги запознаваше с османските обичаи. Казваше се Юнус ага, православен грък по рождение, издигнал се до високопоставен дипломат при последния византийски император Константин Палеолог, с когото бе влязъл в остър конфликт заради политиката му на сближаване с папата. Впоследствие, разочарован от официалната униатска позиция на Константинополската патриаршия, бе приел исляма и бе преминал на служба при султан Мурад Втори. Той бе специалист по история и се

опитваше да споделя с момчетата неизчерпаемите си познания в тази област. Беше и отличен педагог и скоро младите заложенници се привързаха към него, особено Раду, който намери в негово лице заместник на баща си. Влад също го харесваше, но това не му пречеше да показва чепатия си нрав, да спори с него и да не му се подчинява. Възпитателят беше строг човек и често наказваше сурово непокорния си ученик. Въпреки това обаче скрито му се възхищаваше и дори веднъж му предрече, че от него ще излезе велик владетел. Само след няколко месеца момчетата започнаха да разбират турски, а към края на годината вече се отпускаха и да го говорят.

Един пролетен ден в началото на следващата година Юнус ага ги уведоми, че в двореца бил пристигнал принц Мехмед. Най-големият син на султана беше починал преди седем години, а вторият загина само преди няколко месеца. Това превърна Мехмед в единствен наследник на стария Мурад хан. Според османската традиция той беше назначен за управител на Маниса, макар и да беше едва на единайсет години. В миналото Юнус ага беше възпитавал принца и между тях продължаваха да съществуват добри отношения. Престолонаследникът беше чул за двамата влашки заложенници и пожела да се запознае с тях.

Срещнаха се в градината на двореца. Следвайки стриктно етикета, Раду коленичи чинно пред принца, докато Влад се задоволи с един полупоклон. Юнус ага пребледня и прошепна в ухото му:

– Падни на колене!

Момчето се направи, че не го чува и вирна дръзко глава.

Принцът изгледа високомерно непокорния хлапак. Двамата бяха почти връстници, но Влад беше малко по-висок и по-добре развит физически. Разглеждаше го нагло със змийските си зелени очи и сякаш му се присмиваше.

– Аз съм шехзаде Мехмед, син на Мурад хан, и съм бъдещият султан на великата Османска империя. Кой си ти, че се осмеляваш да проявяваш неуважение към мен?

– Аз съм Влад Дракула, син на Влад Дракул, и съм бъдещият княз на Влахия.

– Баща ти е роб на моя баща, както и ти ще бъдеш мой роб.

– Баща ми е горд и велик владетел, а аз съм достоен негов наследник и никога няма да бъда роб, още по-малко на пикльо като тебе.

При тези думи лицето на Мехмед пребледня.

– Прости му, господарю. Той е малко див и още не е научил дворцовия етикет – намеси се възпитателят в опит да потуши назряващия скандал. – Сигурен съм, че не осъзнава какво...

– Уважаеми Юнус ага, разполагал си с достатъчно време, за да го научиш да се държи уважително с престолонаследника на великата Османска империя – прекъсна го принцът с леден глас. – Заради обидното му поведение наказвам роба ми Влад с три дена затвор и сто удара с камшик. Нека това да му е за урок в бъдеще.

Съпровождащите Мехмед стражари моментално се нахвърлиха върху момчето и го помъкнаха към кулата, която използваша за задържане на престъпници. Докато го влачеха покрай него, Влад му хвърли презрителен поглед и подхвърли хапливо:

– Много си смел, бъдещи султане. Толкова смел, че се скри зад широкия гръб на гавазите си. Ако си истински мъж, защо не се опиташ да ме накажеш лично?

Мургавото лице на принца почервения от гняв.

– Тепърва ще разбереш какво е да си имаш работа с мен – просъска той с треперещ от обида глас.

В същия миг Раду се хвърли в краката му.

– Моля те, господарю, прости му! Той не знае какво прави.

Принцът погледна изненадано хленчещото момче, чиито сълзи мокреха кафтана му. Повдигна леко брадичката му и остана запленил от ангелската красота на това

създание. Усети как гневът му постепенно затихва и отстъпва място на някакво друго, непознато чувство.

– Изправи се, красавецо – промълви той меко и дори се усмихна. Сълзите на момчето го бяха трогнали.

Раду се надигна колебливо и погледна тъжно към отдалечаващите се стражари, които безмилостно влачеха гърчещия се в ръцете им Влад.

– Брат ми не може да свикне с тукашния живот и порядки. Сърдит е на всички и на всичко.

– В кулата ще има достатъчно време за размисъл. Надявам се стоте удара с камшик да го отучат от лошите навици.

– Съмнявам се, господарю. Това само ще го озлоби още повече – въздъхна Раду и от красивите му очи отново закапаха горчиви сълзи.

***

Влад лежеше на студения под в тясната килия и през съзнанието му за стотен път преминаваше сцената от сблъсъка му с надутия пикльо. От пръв поглед беше намразил Мехмед и усещаше, че това чувство щеше да го преследва цял живот. Принцът още отсега се изживяваше като господар на света и смяташе, че му бе позволено да унижава околните, независимо от произхода им. Самонадеяността и арогантността му бяха накърнили сериозно гордостта на Дракула. Той отлично знаеше, че според османския дворцов етикет беше длъжен да коленичи пред престолонаследника, но не можа да се пречупи и не го направи. Сега трябваше да си понесе последствията. Чудеше се какво би казал баща му за постъпката му. Дали щеше да го похвали за смелостта му, или щеше да го укори за безразсъдството му? Кой знае? Старият княз имаше доста противоречиво отношение към султана – хем официално му беше васал и дори участваше в някои от военните му кампании, хем непрекъснато заговорничеше с враговете му и кроеше планове как да се отскубне от задушавачата му прегръдка. Баща му наричаше това „дипломация“. Обясняваше му, че бе посветил живота си на борбата срещу османците, но тъй като силите били неравни, понякога се налагало да се действа подмолно и да се правят компромиси. Политиката го изисквала. Малкият Влад все още се ориентираше трудно в тези непознати за него области и задаваше неудобни въпроси, които изнервяха стария княз.

„Някой ден ще разбереш, сине, че нещата не са толкова прости, колкото изглеждат. Да бъдеш владетел на малко княжество е трудна и понякога непосилна задача.“

„Но нали си се заклел пред братята си по оръжие в ордена да се биеш до смърт срещу турците? Как можеш тогава да си васал на султана и да му плащаш данък.“

„Понякога ни се налага да се преструваме, за да изпълним клетвата. Нима не знаеш, че самият Милош Обилич се е престорил, че се предава на турците. Така успял да се добере до султана и го пробол смъртоносно с камата си. Това прави ли го по-малко герой?“

Този аргумент донякъде задоволи Влад. Легендарният Милош Обилич и още единайсет смели рицари бяха основали „Ордена на Дракона“ с единствената цел да спрат турското нашествие на Балканите и да убият султана. За съжаление, бяха постигнали само второто. В паметната битка на Косово поле през 1389 г. всички те, с изключение на един, бяха жертвали живота си, но бяха изпълнили клетвата си. Единственият оцелял беше успял да съхрани „Ордена на Дракона“ и половин век по-късно той обединяваше хиляди борци срещу турците и техния султан. В същата година, в която се беше родил малкият Влад, баща му беше посветен в братството лично от унгарския крал Сигизмунд. Оттогава започна да се нарича Дракул (румънската дума за дракон – бел. а.). По онова

време той беше военен управител на Трансилвания, която беше васално на Унгария княжество, но не криеше мераците си към трона на Влахия.

Дракул беше незаконен син на влашкия владетел Мирчо Стари и смяташе, че бе в правото си да го наследи. На теория Сигизмунд подкрепяше претенциите му и дори официално го короняса за княз, но на практика Дракул трябваше да чака още пет години. Брат му, Александру Първи Алдя, умря през декември 1436 г. и Влад старши най-после успя да заеме опразнения престол. По онова време Влахия беше васална на Османската империя страна и той беше длъжен да се съобразява с волята на султана. Дракул трябваше да се справя с няколко непосилни задачи едновременно, като най-важната беше да запази страната си от непрестанните домогванея на могъщите си съседи – Унгария и Османската империя, – между които лавираше ловко. Когато протезето на унгарския крал, трансилванският войвода Янош Хунияди, го свали от престола, Влад старши беше принуден да потърси помощта на Мурад Втори, за да си върне властта. Султанът не се поколеба да го подкрепи и той отново седна на влашкия трон, но това си имаше своята цена. Предчувствайки каква ще бъде тя, преди да тръгнат за Галиполи, князът повика втория си син, Влад младши, и го посвети в „Ордена на Дракона“. Така момчето се превърна в Дракула (син на дракон – бел. а.), с което име щеше да остане в историята.

„Сине, не знам дали ще ми стигнат силите и времето, но те заклевам да продължиш да отстояваш целите на братството и да се бориш за тяхното осъществяване до последния си дъх.“

Лошите предчувствия на княза се сбъднаха. Мурад хан му постави три условия, за да го остави на престола: първо, да се закълне пред Библията и Корана, че никога няма да се замесва във враждебни действия срещу Османската империя, второ, да внесе в султанската хазна десет хиляди златни дуката и трето, да остави синовете си Влад младши и Раду като заложници за неопределено време. Старият Дракул веднага се съгласи на първите две и се опита да оспори третото, но падишахът беше непреклонен.

„Трябва да си ми благодарен. Все пак ти оставям първородния син.“

Князът не посмя да се пазари повече.

Малкият Влад не знаеше всички тези подробности, но той беше много будно за възрастта си момче и в общи линии се досещаше какво се беше случило. Сигурен беше, че баща му не бе имал друг избор. „Силният винаги има право“, обичаше да повтаря старият княз. Тази мъдрост беше водеща във всичките му действия и той се опитваше да я набие в главите на синовете си. Зъзнещ на студения под в мрачната затворническа килия, Дракула имаше предостатъчно време да мисли по този въпрос.

Трябва да стана силен. По-силен от Хунияди, Мурад хан и онзи сополанко, принц Мехмед. Но дотогава ще трябва да се преструвам. Като баща ми и като Милош Обилич.

Успокоен, че бе достигнал до някакво заключение, Влад се уви зиморничаво в дрипавото одеяло и се унесе в неспокоен сън.

Ноцта е тъмна, той се промъква тайно в покоите на османския престолонаследник и забива острата си кама в сърцето му. Принцът се опитва да се изправи, а изцъклените му очи гледат ужасено стърчащата от гърдите му дръжка. После от устата му бликва алена кръв и той се свлича мъртъв на мекия персийски килим.

***

На третия ден двама стражари изведоха Влад от килията му и го помъкнаха към дворцовия площад, където щеше да се състои публичното наказание. Съблякоха го грубо и го накараха да легне с краката нагоре върху специалния уред. Естествено, щяха да го шибат по босите стъпала, където болеше най-много. Опитваше се да си придаде невъзмутим вид, но ръцете му вече трепереха издайнически. Щеше ли да издържи стоте

удара, без да се разплаче и без да се моли за помощ? В този момент отнякъде се появи престолонаследникът и се надвеси присмехулно над него.

– Е, Влад, надявам се, че си имал време да размислиш и да се разкаеш.

Първата мисъл на Дракула беше да отговори нещо язвително и да заплюе копелето, но си спомни, че трябваше да бъде търпелив и да се преструва. Не можеше обаче да се пречупи дотолкова, че да хленчи за прошка. Затова само поклати неопределено глава.

– Батко, помоли принц Мехмед за извинение! Той е готов да ти прости.

Чак сега забеляза стоящия малко встрани Раду. На красивото му детско лице беше изписано състрадание и загриженост, а в лешниковите му очи блестяха сълзи.

– Синът на княз Дракул не може да се унижава.

– Нима баща ни не се унижи пред султана, нима не ни остави тук, за да запази властта си?

– За да запази страната ни, Раду. Има разлика.

– За мен е едно и също. Моля те, не се инати.

Влад поклати глава.

Мехмед ги наблюдаваше внимателно. Макар че не разбираше какво си говореха, жестовете на затворника бяха красноречиви. Вдигна ръка и даде знак наказанието да започне. Палачът замахна и камшикът изплющя върху босите стъпала на Влад. Волските жили се връзаха в плътта му, а болката беше ужасна и всеобхватна. Въпреки че стискаше здраво зъби, не можа да издържи и от устата му се изтръгна нечовешки вопъл. Видя как мъчителят му се усмихва доволно и отново вдига ръка. Втория път усещането беше още по-непоносимо. При третия удар почти изпадна в несвяст.

Раду се хвърли в краката на Мехмед с отчаяна молба да пощади брат му. Палачът замахваше за четвърти път, вече беше започнал да се разпалва. Очевидно работата му доставяше удоволствие.

– Достатъчно – извика принцът с властен глас.

Ръката на мъчителя увисна във въздуха, а в очите му се прокрадна разочарование.

Мехмед се наведе над изранените стъпала на Влад и прошепна саркастично:

– Голям мъж си, няма що. Пищиш като разглезено момиченце. Благодарни се, че съм жалостив и не мога да гледам как сладкото ти братче рони сълзи за теб.

Влад нямаше сили да отговори. Главата му се замайваше от ужасната болка. Миг, преди да изгуби съзнание видя как Мехмед нежно прегърна Раду през раменете и му прошепна нещо успокоително. Насълзените очи на брат му гледаха принца с възхищение и благодарност.

ВТОРА ГЛАВА

1444 г.

Скоро след унижителното наказание на Влад принц Мехмед си замина. На раздяла той прегърна сърдечно Раду и обеща да му пише от Маниса. След това погледна строго Дракула и подхвърли насмешливо:

– Надявам се камшиците са ти били за урок. Благодарите се на брат си, че се размина само с три удара.

На Влад му се искаше да отговори подобаващо, но успя да се въздържа. След този случай отношенията му с Раду охладняха чувствително. Дракула не изпитваше признателност към по-малкия си брат, задето го отърва от останалите 97 удара с камшик. Напротив, осъждаше „лигавото му и унижително поведение“ спрямо принца. Иначе следващите няколко месеца преминаха сравнително спокойно. Юнус ага продължаваше да се грижи за тяхното обучение и възпитание. В свободното им време обаче никой не ги контролираше. Макар и заложници, момчетата разполагаха с почти неограничена свобода. Никой не им пречеше да излизат навън и да се шляят из града и околностите му, стига да се прибираха навреме за вечеря. Раду предпочиташе да си стои вътре. Постоянно търсеше компанията на Юнус ага и на други учени мъже, от които жадно попиваше знания. Влад пък се сприятели с някои от бостанджиите, които се грижеха за градините и реда в двореца. Сблужи се и с Юмит, еничар от сръбски произход, който се съгласи да го обучава на военно дело. Двамата прекарваха дълги часове по поляните край Одрин. Дуелираха се с ятагани, стреляха с лък и язدهа буйни коне. Еничарят припозна във Влад по-малкия си брат, когото не беше виждал, откакто го бяха отделили насилствено от семейството му. Юмит имаше много познати сред придворните, бързо научаваше всички новини и охотно ги споделяше със своя нов приятел.

Един горещ летен ден еничарят подшушна на Влад нещо интересно. Старият Мурад хан бил с разклатено здраве и се чувствал много уморен от властта. Затова доброволно се отказал от престола и се оттеглил на религиозно усамотение в едно теке в околностите на Маниса. Принц Мехмед веднага пристигнал в столицата и бил провъзгласен за султан, макар че бил едва дванайсетгодишен. Дракула се притесни, че при това положение новият владетел ще започне да го тормози. Султанът обаче си имаше други проблеми и въобще не му обръщаше внимание. Той беше толкова ангажиран, че не отделяше почти никакво време дори и на любимеца си Раду.

Заемането на трона от малолетния султан беше възприето от враговете на Османската империя като слабост. Те не закъсняха да надигнат глави. В началото на септември Влад научи от Юмит, че караманският бей бил нападнал османците в Анадола. Венецианският флот пък достигнал до Дарданелите. В същото време полско-унгарският крал Владислав Трети Ягело и трансилванският войвода Янош Хуняди прекосили Дунава при Оршо̀ва, начело на многобройна християнска армия, и се насочили стремително на запад.

– А татко? – попита Влад с треперещ от вълнение глас. – Присъединил ли се е към похода?

– Не е много ясно – вдигна рамене еничарят. – Някои твърдят, че баща ти подкрепил похода, други казват, че засега се въздържал.

– Не можеш ли да разбереш? – примоли се момчето.

– Имам един приятел в ортата, който е родом от Влахия. Ще го питам. Той може да знае нещо повече. – Юмит го погледна строго. – Но при едно условие.

– Каквото поискаш – съгласи се Дракула с нетърпение.

– Обещай ми, че няма да правиш глупости.

– Обещавам.

Според приятеля на Юмит влашкият княз официално отказал да подкрепи похода. Оправдал се с факта, че бил васал на султана и не искал да предизвиква гнева му. Дори заявил на крал Владислав, че Мурад хан ходел на лов с повече войници, отколкото са кръстоносците. Но в същото време изпратил първородния си син Мирчо, начело на четири хиляди добре въоръжени и екипирани конници, да се присъедини към обединената християнска войска.

– Типично в негов стил – усмихна се Влад накриво. – Това според баща ми се нарича „дипломация“.

– Ние имаме друга дума за това. И вълкът сит, и агнето цяло.

След една седмица Юмит прошепна в ухото му, че великият везир бил силно обезпокоен от неспособността на младия султан да се справи със сложната ситуация в държавата. Затова изпратил писмо до стария Мурад с молба да се завърне в столицата. Междувременно християнската войска напредвала на изток, без да срещне сериозна съпротива, макар че не могла да превземе важните крепости Велико Търново и Никопол.

Несигурното положение все пак се отрази и на двамата влашки заложници. Влад и Раду бяха официално предупредени да не напускат пределите на двореца. До ушите им достигаха слухове, че венецианската флота била блокирала Проливите, така че Мурад и войниците му нямало как да се прехвърлят в Тракия. Все пак с помощта на генуезки кораби и под непрекъснат обстрел от двата бряга, най-накрая анадолската армия стъпила на европейския бряг. В края на октомври Мурад пристигна в Одрин и след кратка почивка продължи на север. Въпреки настоятелните молби на младия султан да се присъедини към похода, баща му не се съгласи и го остави в столицата да се грижи за безопасността ѝ. Мехмед хан формално беше владетел на империята, но не посмя да се противопостави на властния си родител и с неохота се подчини. Предвид сложността на ситуацията бившият султан заповяда двамата влашки принцове да бъдат арестувани и отведени в крепостта Егригъоз в Анадола. Мехмед се опита да изпроси оставането на Раду в Одрин. Изтъкна, че за разлика от брат си Раду бе кротък. За толкова време бе възприел османските обичаи и култура и нямал намерение да бяга. Мурад го прекъсна рязко и му обясни сухо, че в Егригъоз заложниците щели да бъдат в по-голяма безопасност. Преглъщайки сълзите си, султанът бе принуден да отстъпи отново.

В един дъждовен ноемврийски ден братята бяха събудени рано и им бе заповядано да се приготвят за път. Стегнаха набързо оскъдния си багаж и излязоха на двора. Мехмед хан дойде лично да се сбогува с Раду.

– Обещавам ти, че заточението няма да продължи дълго. Веднага щом баща ми се справи с неверниците, ще се върнеш в Одрин. Пази се.

След това го прегърна силно. От красивите очи на Раду потекоха сълзи и той не можа да каже нищо.

– А ти внимавай – обърна се султанът към Влад. – В Егригъоз не си падат по своенравни влашки принцове. Там няма кой да те спасява от наказанията.

– Ти за мене не бери грижа – отвърна Дракула предизвикателно.

Стражарите набутах момчетата в покритата каруца и кочияшът шибна конете.

***

След едноседмично изнурително пътуване по суша и море най-после пристигнаха в малката крепост Егригъоз, намираща се в западната част на Анадола в близост до Кютахя. Посрещането не бе особено любезно. Момчетата веднага бяха хвърлени в студена и влажна тъмница. Раду изпадна в истерия и започна да реве неутешимо. Влад само го изгледа презрително и дори не се опита да го утеши. Беше края на ноември и вечерите ставаха доста студени. Двамата братя почти не успяха да мигнат, зъзнейки зиморничаво. Одеята, които им бяха метнали, приличаха повече на парцали и от тях човек можеше да се сдобие с бълхи, но не и с топлина. Раду не престана да хленчи през

цялата нощ и в полусънено състояние отправяше горещи молитви към Мехмед хан да го измъкне от този ужас. Влад, който вече имаше опит от одринската тъмница, се сви на кълбо и се опита да насочи мислите си в друга посока.

Християнската войска разгромява османските орди и се насочва победоносно към Одрин, където Мехмед хан трепери от страх. След кратка обсада градът е превзет и малолетният султан се хвърля в краката на крал Владислав Ягело да проси милост. В същото време Мирчо, начело на юначната влашка конница, се спуска към Анадола, нахлува в това забравено от Бога място, избива турската стража и отваря вратите на тъмницата. Влад се хвърля в прегръдките му и му благодари развълнувано.

На зазоряване вратите на тъмницата наистина се отвориха, но вместо батко му вътре влязоха двама добре облечени турци. Изгледаха ги изпитателно и по-възрастният се обърна към хленчещото хлапе.

– Ти ли си Раду?

Момчето кимна уплашено и двамата го отведоха с тях.

През малкото прозорче с решетки се процеждаше оскъдна дневна светлина. Чак сега Влад забеляза, че в килията имаше още един човек. „Човек“ може би не беше най-точната дума, защото другият затворник не приличаше много на човешко същество. Дългата му, сплъстена от нечистотии коса имаше някакъв странен сивкав цвят, а рядката му проскубана брада беше мръснобяла. Мургавата кожа на лицето му беше отпусната и имаше нездрав вид. Челото му беше прорязано от дълбоки бръчки, бузите бяха хлътнали, а устните – пепеляви. Но най-зловещото нещо в съкилийника му бяха очите. Макар и твърде млад, Влад нееднократно се беше сблъсквал с мъртъвци. Баща му беше строг владетел и почти ежедневно някой от поданиците му биваше осъждан на смърт. Князът държеше синовете му да присъстват на изпълнението на присъдите. Влад беше впечатлен как животът се изплъзваше от изцъклените очи на мъртъвците и как те продължаваха да го гледат с празен поглед. Очите на този неочакван съкафезник го гледаха със същия мъртвешки поглед. Ледени тръпки полазиха по тялото на момчето и те не бяха предизвикани от студа. Странникът в другия ъгъл на килията седеше облеган на стената и не помръдваше. Запита се дали не спи с отворени очи. Или може би беше мъртъв.

– Добро утро – промълви Влад, безуспешно опитвайки се да потисне треперенето на гласа си.

Съществуването с мъртвешкия поглед не отговори, макар че изцъклените му очи продължаваха да се взират в него. Беше облечен в орфан кафтан, който някога може би е бил бял, но сега беше сив. Краката му бяха увити в прокъсано мръсно одеяло. В килията цареше полумрак и Влад не беше в състояние да го разгледа много добре. Доколкото можеше да прецени, тялото му беше слабовато. Кльошавите му груби ръце имаха жилести пръсти, които завършваха с дълги, остри и мръсни нокти.

„Добре, че го забелязах сега, а не вчера“, помисли си Влад с облекчение. „Нямаше да мигна цялата нощ. А ако Раду го беше видял, врабешкото му сърчице щеше да се пръсне от ужас.“

Мислите му бяха прекъснати от повторно отваряне на тежката желязна врата. На прага на килията се появи един тъмничар с две паници, които побутна към затворниците и побърза да ги заключи отново. Въпреки студа и безсънието, Влад беше изгладнял като влашки вълк и се нахвърли настървено върху рядката булгурена каша. След секунди паничката му беше изгребана до дъно. Съкилийникът му не прояви никакъв интерес към храната, дори не помръдна, а празният му поглед продължаваше да блуждае.

– Не си ли гладен, добри човече? – попита Влад и се облиза лакомо. Този път гласът му беше по-спокоен. Първоначалният ужас, който непознатият бе всял в детската му душа, отшумя и отстъпи място на любопитството. – Трябва да се храниш, защото не изглеждаш никак добре.

И този път не получи вербален отговор, но все пак се случи нещо неочаквано. Странникът протегна леко костеливата си ръка и побутна пълната паница към момчето. Изражението на лицето му не се беше променило с нищо, погледът му продължаваше да бъде безжизнен и Влад се запита дали той осъзнаваше какво прави. Но жестът бе достатъчно красноречив, затова придърпа алчно купичката към себе си и за секунди изгълта блудкавата каша. Не беше претенциозен към храната. В родината си и особено по време на престоя си в Одрин, никога не бе лишаван от обилна и вкусна храна. И въпреки това безвкусният недоварен булгур му се услади както никога досега. Оригна се шумно и се облекчи в мръсната кофа, която изпълняваше ролята на клозет. Използва случая, за да се приближи до съкилийника си и да го разгледа по-отблизо. Хлътналите гърди на странника се повдигаха и спускаха едва забележимо, а тялото му беше абсолютно неподвижно. Очите му продължаваха да стоят отворени, но по всичко личеше, че човекът спи. След малко вратата се отвори отново и се появи тъмничарят. Той се взря учудено в празните паници пред момчето и го изгледа подозрително:

– Ти ли му изяде кашата?

Влад сведе засрамено очи и отвърна нацупено:

– Той сам ми я предложи.

– Я виж ти. Досега не се беше случвало такова нещо.

– Какво нещо?

– Да отстъпи храната си на някого. Всички затворници, лежали с него, се оплакваха, че собственоръчно изпразвал купичката си в кофата за лайна. Колко пъти съм казвал на началника, че е безсмислено да му нося храна. Но той настояваше, че му се полагала, пък той да я изхвърлял в помийната кофа, щом така искал.

– Защо го прави?

– Ами питай го – ухили се тъмничарят.

– Той не иска да говори с мен.

– Той не говори с никого. Но до днес и не беше отстъпвал храната си на никого, така че явно си пада по тебе. Може и да ти проговори.

След тези думи надзирателят се засмя с глас и затръшна вратата. Влад погледна отново към съкилийника си. Той продължаваше да седи полулегнал, без да помръдва и без да дава други признаци на живот, освен едва доловимото му плитко дишане. След обяд на Влад беше разрешено да се поразтъпче в малкото дворче на зандана. Разбира се, странникът, когото стражарят нарече „шейха“, не откликна по никакъв начин на поканата за разходка.

– Той никога ли не излиза? – попита момчето озадачено.

– Не и през деня – отвърна тъмничарят шепнешком.

– Какво искаш да кажеш?

– Ей, много си любопитен, млади момко. Ще разбереш, когато му дойде времето.

– А къде отведоха брат ми?

– Момчето изглежда се ползва с височайшето благоволение на господаря. Санджак бейт е получил нареждане лично от Мехмед хан да освободи незабавно брат ти и да му осигури възможно най-добрите условия на живот. Виж за тебе указанията бяха съвсем други.

– Какви?

– Ей, това любопитство ще ти изяде главата – сгълча го тъмничарят, но гласът му беше по-скоро благосклонен. – С тебе трябва да сме строги и безкомпромисни, така че привършвай си разходката и се връщай в смрадливата си дупка.

Влад пое дълбоко от свежия ноемврийски въздух и с неохота пое към мрачната килия. Надзирателят го блъсна грубо вътре и заключи тежката врата зад гърба му. Още от прага го лъхна остра смрад на застояло, урина и изпражнения. Но имаше и още нещо

– сладко-горчивата миризма на разлагаша се плът, която познаваше добре. Съкилийникът му продължаваше да стои в същата поза, в която го беше оставил – облегнат на стената, с отпуснато тяло и кръстосани ръце. Хлътналите му гърди се повдигаха и отпускаха едва забележимо, а мътните му очи се взираха неவிждащо в него. До вечерта нито се помръдна, нито издаде някакъв звук. Когато донесоха мизерната вечеря, Влад набързо изсърба рядката чорбица и погледна лакомо към паничката на спящия. Не беше съвсем сигурен дали така му се стори, или шейхът наистина помръдна леко костеливата си ръка, сочейки към купата. Момчето не се поколеба да изгълта студената блудкава течност. Позалъга глада си и се уви в дрипавото одеяло, за да поспи. Вече се беше унесъл в неспокойна дрямка, когато вратата се отвори и нощният тъмничар повика съкилийника му. Той се изправи с неочаквана пъргавина и се насочи към изхода. После сънят надви Влад окончателно. В просъница му се стори, че чува някакви необичайни крясъци, идващи от двора, но не беше сигурен дали това не беше някакъв кошмар.

Когато се събуди от бледата дневна светлина, проникваща през решетките на малкото прозорче, шейхът беше на мястото си и спеше с отворени очи. Зачуди се дали той наистина беше напуснал тъмницата през нощта, или това е било просто сън. После си спомни многозначителните думи на тъмничаря, че съкилийникът му не излизал през деня. А след това беше отклонил разговора в друга посока. Влад се взря отново в спящия. Като че ли в него нямаше никаква промяна – същата поза, същите отворени, но празни очи. В този момент вратата се отвори и надзирателят донесе закуската. Момчето понечи да го попита за среднощната разходка на шейха, но това не беше неговият познат от вчера. Пазачът бе нов – някакъв намръщен мъж, който побърза да се махне, веднага щом им остави паниците. Влад изгълта набързо своята и погледна очаквателно към другаря си по съдба. Последва добре познатият жест и момчето грабна пълната купичка.

– Благодаря ти, добри човече – промърмори тихо, поглеждайки шейха с признателност. И тогава забеляза промяната. Отпуснатата и потъмняла плът на странника сега имаше по-свеж вид и дори в очите му се забелязваше повече жизненост. Но не това поразих момчето и предизвика неволното треперене на ръцете му. В ъгълчетата на устата на шейха се червенееха две тънки струйки засъхнала кръв.

ТРЕТА ГЛАВА

Декември 1444 г.

Влад изгълта набързо рядката булгурена каша. Ръцете му трепереха и на няколко пъти се покапа. Когато привърши, остави внимателно празната паница настрана и погледна плахо към шейха. Той продължаваше да стои полуизлегнат, дремейки с отворени очи. Изведнъж окървавените му устни се разтегнаха в нещо като усмивка. Това още повече стресна момчето и то цялото се разтрепери. От устата на шейха излязоха някакви гърлени звуци, които в началото му се струваха непонятни, но след това осъзна, че съкилийникът му говореше. Гласът му беше странен – тих, дрезгав и провлачен. Турският му беше добър, но в него се срещаша някои архаични думи, чиито значения убягваха на Влад.

– Не се страхувай от мене, момко – нареждаше шейхът монотонно. – Ако исках да ти сторя зло, досега щеше да си се преселил в отвъдното. Там, където се мъчат нещастните души на всички мои душмани. Но ти си ми приятел, княже.

– Аз съм само принц. Баща ми, Господ да му дава здраве и сили, е княз.

– О, да... Понякога изпитвам проблеми с времето. Бъркам бъдещето с миналото и съвсем забравям за настоящето. Но времето е едно.

– Не те разбирам?

– Ти ще бъдеш княз. Съвсем скоро. Виждам го ясно.

– Как можеш да виждаш бъдещето? – попита Влад с все още треперещ глас.

– Много е просто. Като погледнеш назад – виждаш миналото, като погледнеш напред – виждаш бъдещето, а като затвориш очи – потъваш в настоящето. Но аз никога не затварям очи – мразя настоящето.

– Кой си ти, добри човече? Пророк, магьосник, жрец? Стражарите те наричат „шейха“. Наистина ли си шейх?

– Простите хора смятат всеки малко по-умен от тях за шейх.

– А какъв си ти всъщност?

– Много си любопитен. Но това е характерно за младостта. Пред тебе има стотици години живот. Ще научиш много неща, включително и такива, каквито никога не би искал да знаеш.

– Стотици години живот? Ти сигурно се шегуваш – момчето го погледна недоверчиво. – От мъжете в рода ни почти няма такива, които да са доживели до нормални старини. Повечето са загивали на бойното поле или са били погубвани подло от враговете ни.

– Така е, момко – съгласи се шейхът и в гласа му се долови нещо подобно на съчувствие. – Баща ти, а и брат ти...

– Какво за тях? – прекъсна го Влад разтревожено. – Те са живи и здрави, нали?

– Да – отвърна замислено съкилийникът му. – Все още са живи и здрави. Все още...

– Какво искаш да кажеш? – усещаше паниката да нахлува в душата му.

– Много съм уморен. Имах тежка нощ – въздъхна шейхът. – Тежка, но много спорна. Заситих глада и жаждата си за дни напред.

Момчето го погледна учудено, но той само поклати глава.

– Ще поговорим пак, но сега трябва да спя, че слънцето ме дразни. Отстъпвам ти обяда и вечерята си.

Странникът се отпусна и само след секунди притихна, унесен в блажен сън. Или поне така изглеждаше. Влад не беше съвсем сигурен дали си внушаваше, или наистина беше така, но очите му сега бяха малко по-притворени от обичайно. Възползва се от великодушното му и изгълта порциите му за обяд и вечеря. По време на кратката си

разходка в дворчето на затвора опита да завърже разговор с пазача. Трябваше да научи какво беше правил шейхът през нощта, но стражът не беше в настроение и го отряза. Вечерта тъкмо се приготвяше за сън, когато чу приглушен шепот:

– Трябва да опиташ да спиш денем и да будуваш нощем.

– Защо трябва да го правя? – сепна се Влад.

– Има хиляди причини за това.

– Изброй ми няколко...

– Така ще бъдеш различен от другите.

– А защо трябва да бъда различен от другите?

– За да си по-силен от тях. През нощта и най-могъщите хора са уязвими, защото дори и да не спят, са сънени. Инстинктите им за съхранение са притъпени. Ако ти се научиш да спиш денем и да си буден нощем, ще придобиеш огромно предимство в борбата с враговете си. Така ще можеш да надвиеш и непобедимите си душмани.

– Нима е толкова лесно? – погледна го недоверчиво Влад. – Само като променя малко начина си на живот?

– Не е толкова лесно – усмихна се шейхът, оголвайки кривите си остри зъби. – Ще трябва да промениш начина си на живот не малко, а коренно. – Но можеш да започнеш с нещо много просто като спането денем и будуването нощем.

– А кога ще се храня? Пазачите не носят нищо за ядене през нощта.

Шейхът го изгледа изпитателно.

– Разумен въпрос. Но това е много обширна тема. Ще я обсъдим, когато свикнеш да будуваш нощем.

Влад имаше желание да продължи разговора със странника, но коремът му беше пълен и започна да го наляга сладка дрямка. Уви се в дрипавото одеяло и скоро потъна в дълбок сън.

***

Една мразовита вечер в края на декември пазачът отключи вратата и кимна на възрастния затворник. Шейхът се изправи с невероятна за годините си пъргавина и намигна заговорнически на момчето, посочвайки към малкото прозорче. Изглеждаше щастлив и малко превъзбуден. Макар че приближаваше полунощ и Влад вече се беше унесъл в дрямка, обзелото го любопитство бързо прогони съня му. Прозорчето беше почти на височината на тавана и колкото и да се надигаше, не можеше да го достигне. Озърна се отчаяно и погледът му се спря върху кофата, която служеше за тоалетна. Вечер преди лягане я изпразваха, така че можеше да я ползва. Обърна я и я постави под прозорчето. След това сгъна орфаното си одеяло и го сложи върху нея. Стъпи отгоре и се повдигна на пръсти. Хвана се за решетките и пред него се откри гледка към тясното вътрешно дворче, в което денем му позволяваха да се разтъпче. От недомлъвките на пазачите Влад беше научил, че понякога нощем на същото място се извършваха екзекуциите на осъдените на смърт затворници. Времето беше студено, но ясно – на небето не се забелязваше нито едно облаче. Многобройните ярки звезди и най-вече пълната луна хвърляха достатъчно светлина. Това, което видя, го накара да потръпне, но не от нощния хлад, а от обзелия го ужас. В края на малкото дворче двама тъмничари охраняваха един затворник със завързани зад гърба ръце. Нещастникът се тресеше от страх и издаваше някакви жални нечленоразделни звуци.

В другия край, под надзора на трима въоръжени еничари, шейхът заостряше върха на един двуметров дървен кол, използвайки къса закривена кама. Съкилийникът му изглеждаше съсредоточен в заниманието си, но въпреки това устните му бяха разтегнати в жестока усмивка. В очите му проблясваха необичайни пламъчета. Независимо от зловещия характер на разкрилата се гледка, Влад нямаше сили да извърне поглед и наблюдаваше втренчено приготвянията за екзекуцията. Шейхът приключи работата си

и кимна на еничарите. Те веднага му отнеха камата и казаха нещо на тъмничарите. Колът беше поставен в хоризонтално положение и единият му край беше втъкнат в една дупка на стената, почти на равнището на земята. След това завързаха въжета за краката на затворника и го помъкнаха към отсрещния край на двора. Нещастникът се дърпаше отчаяно, но явно беше скован от ужас и съпротивата му беше доста вяла. От устата му излизаха някакви странни звуци, наподобяващи скимтенето на малко кученце. Тъмничарите изглежда отдавна бяха претръпнали към подобни изпълнения и въобще не се трогнаха от молбите му. Затворникът беше проснат по корем на земята и в следващия момент заостреният край на кола разкъса ануса му, прониквайки в него. Нечовешки вик раздра ношната тишина и за миг Влад затвори очи. Искаше да се махне от прозореца, да се увие в дрипавото си одеяло и да заспи, игнорирайки случващото се на двора. Някаква непонятна за него сила сякаш го притискаше към студените решетки на прозорчето и той продължи да наблюдава ококорено зловещата екзекуция. Тъмничарите дърпаха въжето на единият крак на нещастника, а двама от еничарите – на другия. Шейхът гледеше жертвата съсредоточено, облизвайки от време на време пресъхналите си устни. Колът навлизаше все по-дълбоко в тялото на осъдения на смърт, движейки се по протежение на гръбначния му стълб. Човекът изглежда загуби съзнание, защото от устата му вече не излизаха никакви звуци, но въпреки това тялото му продължаваше да се гърчи и извива така, че третият еничар се принуди да стъпи върху гърба му, за да предотврати спазмите. Накрая заостреният край се показа от тила му и мъчителите отпуснаха въжетата, поемайки си въздух с облекчение. След кратък отдых те изправиха кола във вертикално положение и го поставиха в една предварително изровена дупка в земята. Окървавеното тяло на затворника висеше отпуснато в някаква неестествено изкривена поза. Тъмничарите кимнаха на шейха и той се приближи бавно към осъдения. Влад го наблюдаваше като хипнотизиран как се облизваше, съзерцавайки окървавеното тяло. Изведнъж съкилийникът му се надигна на пръсти и с пронизителен вик, който смрази кръвта на момчето, впи остриите си зъби във врата на клетника. Когато утоли жаждата си, той отлепи неохотно устните си. Влад си помисли, че ужасът е приключил и се готвеше да слезе от кофата, но в този миг шейхът нададе нов смразяващ крясък и заби костеливата си ръка в лявата част на гърдите на провесения на кол. Дългите му криви нокти разкъсаха плътта и измъкнаха все още пулсиращото сърце. Тялото на нещастника потръпна за последен път и най-после утихна, успокоено от смъртта. Шейхът поднесе кървящото сърце към устата си и го захапа с видимо удоволствие.

Това вече беше прекалено и Влад залитна, изгубил равновесие. Едва не се преби, скачайки от кофата. С последни сили я обърна и повърна шумно в нея. После я бутна на мястото ѝ и побърза да се увие в дрипавото си одеяло. Отпусна се в своя си ъгъл и затвори очи. Искаше да заспи, преди съкилийникът му да се е върнал, но гледката на изтръгнатото сърце продължаваше да го преследва и в съня му.

Когато шейхът се прибра в килията, завари момчето да се мятта неспокойно и да бълнува несвързано, преследвано от кошмарите си. Странникът се усмихна злокобно и се отпусна блажено в ъгъла.

***

Влад се събуди призори, стреснат от поредния кошмар. Въпреки ношния декемврийски хлад, тялото му беше обляно от гореща пот. Избърса с ръкав влажното си чело и се озърна уплашено. Съкилийникът му го гледаше насмешливо отсреща.

– Предупредих те, че ношният сън не е здравословен, но ти не ме послуша.

– Кой си ти? – попита Влад с треперещ глас.

– Семейната легенда разказва, че родът ми е много древен и произхожда от великия пророк Заратустра – започна шейхът с тих, но ясен глас. Изглеждаше свеж и в

добро настроение. – Но явно баща ми е имал твърде странно чувство за хумор и ме е кръстил Ахриман.

– Нищо не разбирам – промълви момчето все още уплашено, но пленено от разказа.

– Според прочутия ми прародител изначалният добър Бог се нарича Ахура Мазда. Но той е обречен да води трудна и продължителна борба със своя брат близък Ахриман, който пък е покровител на злото, тъмнината и смъртта.

– Бог е един и Исус е неговият син и пратеник на земята – възрази Влад разпалено.

– Може и така да е – усмихна се шейхът снизходително и показа остриите си окървавени зъби, – но Заратустра е живял стотици години преди рождението на Исус и няма как да е знаел това.

– Но ти сигурно си мюсюлманин. Иначе защо ще те наричат шейха?

– Зороастризмът е бил много разпространен в древна Персия по времето на Ахеменидите. Великият цар Дарий даже го обявил за официална религия, но с времето култът към Ахура Мазда започнал да губи влиянието си, а след арабското нашествие персийците постепенно приели исляма. Обаче за разлика от османските турци, които са сунити, мнозинството от персийците са шиити и все още вярват в завръщането на скрития имам.

– Това го знам. Юнус ага, нашият възпитател, ни е разказвал много за различните фракции в исляма – обади се момчето гордо.

– Така че родителите ми бяха мюсюлмани шиити, но подозирам, че баща ми не е бил твърде отдаден на исляма. Доказателство за това е и името, което ми е дал.

– А ти мюсюлманин ли си?

– Би трябвало – отвърна Ахриман замислено. – Макар че никога не смених името си с мюсюлманско. Но в онези бурни времена на моето детство никого не го бе грижа за това. Всички бяха обезумели от страх заради монголските нашествия и единствената тема на разговор беше жестоката слава на Чингис хан, чиито орди опустошаваха родните ни градове и села.

– Чингис хан? – погледна го Влад смаяно. – Ти сигурно се шегуваш. Чингис хан е умрял преди двеста години.

– Виждам, че си добре запознат с историята. Този Юнус ага явно е бил учен мъж. Но ако трябва да бъдем съвсем точни, Чингис хан почина преди двеста и седемнайсет години. Беше велик мъж, но смъртта му беше много нелепа.

– Говориш така, сякаш си бил свидетел на това.

– Наистина бях. Още при първото нашествие на монголите бях отведен в плен заедно с много деца на моята възраст. Явно качествата ми са били забелязани и оценени, тъй като бях разпределен да служа в двора на владетеля. Не знам защо, но поради някакви си негови причини, Чингис хан се привърза към мен и с годините аз станах един от най-доверените му хора.

– Това не може да бъде истина – намеси се Влад разпалено. – Не е възможно да си роден преди повече от двеста години.

– По-скоро искаш да кажеш, че не може да съм все още жив, ако съм роден преди двеста трийсет и пет години – погледна го шейхът лукаво.

– Да – отвърна Влад съвсем объркан.

– А ти откъде знаеш, че съм жив? – Ахриман се засмя на глас и момчето потрепери от ужас. – Поне в този смисъл, който влагат повечето хора. Между другото, Чингис хан също можеше да е още жив, ако не беше онази луда тангутска принцеса. Но господарят беше много влюбен в нея и държеше тя да стане поредната му жена. Само че момичето било сгодено за един младеж, който бил убит по време на монголското нашествие. Същата участ сполетяла бащата и братята на принцесата, така че тя била жадна за мъст.

Не знам как е успяла да се промъкне въоръжена през свирепата охрана, но след като господарят задоволил плътските си желания и заспал сладко, девойката измъкнала къса остра кама и отрязала топките на най-великия пълководец по онова време, след което се пробола смъртоносно в сърцето. Господарят загуби много кръв, раните му се инфектираха и няколко дена по-късно умря в страхотни мъки. – Ахриман замълча за миг, завладян от далечните спомени. – Но аз се отклоних от темата. Ти искаше да знаеш защо ме наричат „шейха“. След смъртта на Чингис хан империята му бе поделена от синовете и внуците му. Дълго се скитах, но накрая се върнах в родния край, който беше в пределите на Чагатайското ханство. Започнах да проповядвам и много хора се вслушваха в думите ми. Черпех идеи както от зороастризма, така и от исляма, дори и от християнството. Имах хиляди последователи. Именно тогава започнах да ме наричат „шейха“. Докато Чагатай беше жив, не ме закачаха, защото бяхме израснали заедно със сина му и никой не смееше да си навлече гнева на хана. Но след смъртта му ортодоксалните имами се нахвърлиха върху мене като изгладнели вълци. Обвиниха ме, че изопачавам свещения Коран, което си беше самата истина; че развърщам младежта и че съм олицетворение на самия Шейтан. Бях хвърлен в тъмница, а учениците ми бяха подложени на гонения. Много от тях бяха осъдени на смърт, други изгниха в затворите, трети се пръснаха по широкия свят. Имамите искаха да погубят и мене, но наследникът на Чагатай, Кара Хюгелю хан, се застъпи за мен и ми спаси живота. Освободиха ме, но при условие че напусна страната. Така започнах да се скитам по широкия свят. Обикалях селджукските бейлици, бях в латинските владения, а после и във Византия.

– Не стигна ли до Влашко? – поинтересува се Влад.

– Минах и оттам, само че по онова време то беше под властта на българския цар.

Момчето за пореден път се запита дали шейхът не се подиграваше с него. Нима наистина беше толкова възрастен, че да помни толкова отдавнашни събития? Но той изглеждаше напълно сериозен.

– Бях в Маджарското кралство, отбих се и във Венеция, но общо взето гледах да съм там, където се водеха войни.

– Войни ли? Да не си станал наемник?

– О, не, макар че понякога бях принуден да се правя на такъв. Просто войната е моята хранителна среда.

Влад чак сега осъзна какво имаше предвид събеседникът му и за пореден път потрепери от ужас.

– Да, но така си рискувал да те убият.

– Който го е страх от мечки, не ходи в гората – отвърна дълбокомислено шейхът.

– Когато Тимур започна набезите си, се завърнах за известно време в родните ми земи. После го последвах на запад и станах свидетел на Анкарската битка, където страшният османски владетел Баязид Светкавицата беше напълно разгромен и позорно пленен.

– А как попадна в тази мрачна тъмница?

– Започнах да остарявам – промърмори Ахриман тъжно. – Вече нямам сили да кръстосвам бойните полета. Тука ми е сравнително добре.

– Да не би да искаш да кажеш, че лежиш в тази дупка доброволно?

– Човек трябва да се прехранва по някакъв начин – отвърна шейхът двусмислено и се прозя. – Но вече съмна и аз се нуждая от почивка и сън. Съветвам те и ти да поспиш малко.

След тези думи съкилийникът му се отпусна блажено и заспа с полуотворени очи. Влад се възползва от това, за да го разгледа по-внимателно. Наистина кожата му беше доста потъмняла и съсухрена, макар че след нощната оргия изглеждаше малко по-свежа от обикновено. Лицето му беше силно набръчкано, но такива бяха лицата на повечето хора над шейсет години. Мускулите на мършавото му тяло, доколкото въобще имаше

такива, бяха отпуснати, но момчето ясно си спомняше с каква лекота беше разкъсал гърдите на осъдения на смърт нещастник и бе изтръгнал сърцето му. Какъв беше този човек и дали изобщо беше човек? Възможно ли беше да е на повече от двеста години и да е още жив и дали всъщност беше жив, а не някакъв призрак? Измъчван от тези въпроси без отговор, Влад постепенно се унесе в неспокойна дрямка, преследван от поредните кошмари. Прекара по-голямата част от деня в полусънено състояние, мъчейки се да прогони ужасните видения от съзнанието си. Тъкмо беше приключил с вечерята, когато Ахриман се размърда и поразкърши мършавото си тяло.

– Надявам се, че си се наспал и си си отпочинал добре, княже. Защото това ще е последната ни нощ заедно и ни предстои дълъг разговор.

– Откъде знаеш? – погледна го момчето невярващо.

– Дошла е заповед от султана – утре сутринта ще тръгнете за Одрин.

– Да не би кръстоносците да са победили?

– Не – попари надеждите му шейхът. – Мурад е постигнал блестяща победа. Латинците са разгромени, а крал Владислав е паднал мъртъв на бойното поле.

– А батко Мирчо?

– Брат ти е жив и здрав, все още. Оттеглил се е с хората си във Влашко. Но нека не губим време да обсъждаме варненската битка. Имаме да си говорим за по-важни неща. Вече съм много изморен от живота. Усещам, че не ми остава много време.

– За какво ще говорим?

– Имай търпение – погледна го шейхът строго. – Малко преди да издъхне, Чингис хан ме извика и ми сподели, че бил разочарован от синовете и внуците си и решил да предаде Великата тайна на мене, защото смятал, че аз съм по-достоеен от тях да продължа делото му.

– Каква тайна? – не се стърпя момчето.

– Не ме прекъсвай – скастри го Ахриман. – Въпреки ужасните болки, които изпитваше, господарят цяла нощ търпеливо ме посвещаваше в Тайната. Призори, тъкмо беше привършил наставленията си, издъхна спокоен, че делото му бе в сигурни ръце. Вече повече от двеста години търся на кого да предам знанията си. Сред учениците ми имаше много силни и умни мъже, но никой не беше напълно достоен да бъде посветен във Великата тайна. Вече бях започнал да се притеснявам, че няма да намеря на кого да я поверя и тя ще умре заедно с мен, когато се появи ти, княже. На тебе е отредено да бъдеш посветен в нея.